

ønsker at afskære rekurs til ministeriet i sager om SKATs sagsbehandling – hvilket ombudsmanden anfører, at han har forståelse for kan være hensigtsmæssigt – søges tilvejebragt den fornødne lovhjemmel.

Bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006 er på baggrund af Ombudsmandens henstilling nu ophævet ved bekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2007.

3.1.3. Skatteministeriets overvejelser og forslagens indhold

En overordnet myndighed er i medfør af almindelige ulovbestemte regler om administrativ rekurs som udgangspunkt forpligtet til at behandle klager over afgørelser, som er truffet af en underordnet myndighed. Nedenfor behandles under 3.1.3.1. spørgsmål om rekurs vedrørende afgørelser fra told- og skatteforvaltningen, og under 3.1.3.2. behandles spørgsmålet om indbringelse af andre spørgsmål hidrørende fra told- og skatteforvaltningen for Skatteministeriet.

3.1.3.1. Spørgsmål om rekurs vedrørende afgørelser fra told- og skatteforvaltningen

For så vidt angår afgørelser fra told- og skatteforvaltningen er det i afsnit 3.1.3. beskrevne udgangspunkt i meget vidt omfang fraveget ved skatteforvaltningsloven. Det er således udgangspunktet, at Landsskatteretten er rekursinstans for SKATs afgørelser, jf. skatteforvaltningslovens § 11, stk. 1, nr. 1. I visse tilfælde, der er afgrænset i loven, er Landsskatteretten anden klageinstans, idet et skatte- eller vurderingsankenævner er første klageinstans. Det følger endvidere af § 4 i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, at Landsskatteretten også er rekursinstans for de afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., som SKAT træffer som restanceinddrivelsesmyndighed.

Den gældende skatteforvaltningslov indeholder en bestemmelse, § 14, stk. 2, som bemyndiger skatteministerien til at fastsætte regler om retten til at klage over told- og skatteforvaltningens afgørelser. Det fremgår af bemærkningerne til denne bestemmelse, lovforslag L 110, Folketinget 2004-05, 2. samling, at bestemmelsen er tænkt anvendt til at henlægge afgørelsen af klage over told- og skatteforvaltningen til andre enheder end de kollegiale klageorganer og til at afskære klage til skatteministerien, herunder skatteministerens departement. Det fremgår endvidere, at bemyndigelsen kun er tænkt anvendt rent undtagelsesvis, og at muligheden for at afskære klage til skatteministerien bl.a. er tænkt anvendt til at afskære klager fra told- og skatteforvaltningen over afgørelser om ansettelsesmæssige forhold.

Skatteforvaltningslovens motiver understøttes efter Skatteministeriets opfattelse af, at der for tiden alene

er udstedt to bekendtgørelser med hjemmel i skatteforvaltningslovens § 14, stk. 2, jf. afsnit 3.1.1. Heraf omhandler den ene klager over afgørelser i personalsager, mens den anden – i en ganske særlig situation, der indebærer kontakt mellem SKAT og skattemyndigheder i andre stater – afskærer borgere fra at påklage visse forhold til Landsskatteretten.

Selv om der ikke er planer om at udstede yderligere bekendtgørelser med tilsvarende indhold, er det dog Skatteministeriets vurdering, at det er hensigtsmæssigt at bevare en bemyndigelse til skatteministerien til – helt undtagelsesvis – at ændre klagevejene for enkelte typer af afgørelser på ministerområdet.

Den nuværende bemyndigelsesbestemmelse i skatteforvaltningslovens § 14, stk. 2, foreslås opdelt, således at ministeren vedrørende klager i personalsager bemyndiges til at fastsætte regler om klage, herunder regler om tidsfrister for indgivelse af klage, mens ministeren vedrørende øvrige afgørelser truffet af SKAT alene kan bestemme, at disse ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Det bemærkes, at det er hensigten at bevare de to ovenfor omtalte bekendtgørelser, hvilket bl.a. indebærer at visse nærmere beskrevne typer af afgørelser i personalsager fortsat vil kunne indbringes for Skatteministeriet.

3.1.3.2. Indbringelse af andre spørgsmål for Skatteministeriet

Som nævnt under afsnit 3.6.3. er en overordnet myndighed i medfør af almindelige ulovbestemte regler om administrativ rekurs som udgangspunkt forpligtet til at behandle klager over afgørelser, som er truffet af en underordnet myndighed. Den overordnede myndighed vil som rekursmyndighed bl.a. skulle efterprøve, om den underordnede myndighed ved behandlingen af den afgørelsessag, der er påklaget, har iagttaget kravene til korrekt sagsbehandling.

Redegørelsen af 11. oktober 2006 fra Folketingets Ombudsmand og Skatteministeriets bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006 har imidlertid givet Skatteministeriet og Justitsministeriet anledning til at overveje et principielt forvaltningsretligt spørgsmål.

Spørgsmålet, er om der af en sædvanlig rekursordning også følger en ret til selvstændigt at klage til en overordnet myndighed over en underordnet myndigheds beslutninger og anden forvaltningsvirksomhed, selv om de pågældende beslutninger m.v. ikke har karakter af afgørelser. Som eksempler kan nævnes (den generelle) sagsbehandlingstid og tilsidesættelse af god forvaltningsskik, herunder sagsbehandlerens almindelige fremtræden, sprog og omgangstone.